

TEDDIE

Extra bijlage bij nieuwsbrief nr. 15

Door J. Knevel

17 Dec. 2020

't Is 04:00 wanneer m'n digitale wekker afgaat. Ik kruip onder het muskietennet door en kleed mij aan. Gezien het feit dat we de nodige instanties moeten gaan bezoeken trek ik maar een lange broek aan. Het kleine beetje wat ik nodig heb stop ik in m'n rugzak, mobiel opgeladen en voldoende ruimte op m'n 'memory-card' van fototoestel.

Tegen vijven hoor ik het zware geronk van de diesel landrover, Kawawa is mooi op tijd. Hij rijdt door richting ALJECO om Teddie & Martha op te halen. Dat was een goed idee om Martha mee te nemen, zij is immers een van de meeste vertrouwde mensen voor Teddie waar ze ook nog eens mee in haar eigen lokale taal kan kletsen. Vandaag of morgen heeft Teddie een weerzien met haar familie, dit brengt vast het nodige in haar los!

Wie is deze Teddie ook alweer? Even een korte terugblik.

In nieuwsbrief nr. 7 schreven we voor het eerst over haar. Teddie is begin 2018, als 11 jarig meisje, door de overheid van Dodoma bij ALJECO gebracht. Het verhaal was toen dat haar moeder was overleden, haar vader verdwenen was. Beiden afkomstig uit Burundi, als vluchteling naar Tanzania gekomen. Het verhaal ging toen dat Teddie door een Tanzaniaans echtpaar werd opgenomen om in de huishouding te werken. Daar werd zij geslagen en mishandeld en dat is zij toen ontvlucht. Bij het busstation is zij opgepikt door iemand die haar bij de overheid heeft gebracht. Oh, oh, hoe anders en complex blijkt het verhaal te zijn?!

We rijden in het schoolbusje van ALJECO westwaarts; Manyoni, Itigi, Tabora en dan nog een stuk door via Urambo naar Kaliua waar we de 'social worker' van dat district gaan oppikken om met ons mee te gaan naar Ulyankulu. Het even oppikken van de social worker valt vies tegen, natuurlijk moeten we eerst de 'gastboeken' tekenen, de nodige handjes schudden en de directeur van de afdeling wil ons ook graag even ontmoeten. Ik zie het al aankomen, dat gaat 'em vandaag niet meer worden. *"Kawawa, dit gaan we niet meer redden vandaan, laten we vragen of ze een redelijk guesthouse weten hier. Dan overnachten we en gaan we morgenvroeg op pad richting Ulyankulu."*

Nu maak ik even een sprongetje naar dat we onderweg zijn naar Ulyankulu want vroeg op pad zat er echt niet bij. Een bezoek aan de 'District Commissioner' maakte de boel nog vele malen ingewikkelder. Oh oh, wat hoorde die man zichzelf graag praten. Hier stappen we even lekker overheen.

18 Dec. 2020

Het is 12:15, eerst terug naar Urambo, van daaruit richting Ulyankulu. Helaas geen asfalt waardoor we wat minder hard konden opschieten. Tijdens het rijden weet de 'social worker' van dit district te vertellen dat Ulyankulu niet

veilig is. Als 'voormalig' vluchtelingenkamp met voornamelijk mensen uit Burundi laat de veiligheid te wensen over. Velen hebben wapens en zelfs de Tanzaniaanse 'officials' verblijven er niet graag lang. Ze willen ons eigenlijk een politieman meegeven maar dat is er bij in geschoten. Ben ik blij om, anders waren we weer twee uur verder.

Gelukkig is de grond redelijk hard maar ik zie de onweerswolken zich ontwikkelen. *"Amina, Kawawa, ik denk dat het goed is dat we wel een plan maken. Ik zie dat er regen gaat komen en als dat een beetje doorzet dan kunnen we terugkomen wel vergeten met dit schoolbusje. Zullen we afspreken dat we om 17:00 aan de terugreis beginnen? Dan zijn we nog net in daglicht de onverharde weg af."*

Fantastische, waardevolle mensen; Amina en Kawawa, wat ben ik blij met hen, wat een aanwinst voor ALJECO. Ze beamen mijn voorstel. Het landschap is prachtig, zo anders dan Dodoma omgeving, het is hier groen, vochtig en wanneer de laaghangende wolken het woud raken lijkt het wel op stukjes omgeving uit 'Hotel Ruanda' of 'The Last King of Scotland'.

"Ook denk ik dat we Teddie niet achter kunnen laten, maar dat dit a.h.w. een eerste trip is van de overgang van Teddie terug naar haar familie. We weten niet of het veilig is voor haar!" Een bevestigend knikken is de reactie.

Eindelijk Ulyankulu in zicht, na kilometers eigenlijk pure 'bush' en weinig mensen, beginnen de kenmerken van menselijke aanwezigheid zich af te tekenen. Bebouwing, afval, en kleine 'duka's' (winkeljes) neemt toe. Ondertussen begint het te regenen.

In Ulyankulu bezoeken we eerst de officiële instanties, we leggen de situatie uit en de vele verschillende verhalen die we van Teddie hebben gehoord. Leeft de moeder wel of niet, waar is haar vader, hoe is ze in Dodoma terecht gekomen; verschillende versies hebben we gehoord.

"Oh, maar daar ik niks gek aan hoor" zegt de ene. *"Ze liegen de hele boel aan mekaar hier, staat deze plek om bekend"*. *"Het is alsof het in hun eigen hoofd allemaal waarheid is"* voegt de ander eraan toe. Een ding lijkt duidelijk; we zijn op de goede plek, hier in Ulyankulu zouden familieleden van Teddie moeten wonen.

We staan buiten het kantoor en Teddie kijkt om haar heen, ze schijnt op haar gemak. Even later volgen we haar naar het huisje waar ze, volgens haar verhaal, bij Oma heeft gewoond. Opa en Oma beiden niet thuis. We wachten buiten, iemand haalt ze op.

Even later komt Opa aan sjokken, geeft iedereen een hand maar slaat Teddie over, alsof hij haar niet ziet staan. Amina spreekt hem erop aan: *“vergeet je niet iemand, herken je haar niet?”*

Hij loopt terug naar Teddie en geeft haar een hand maar ik zie dat hij oogcontact vermijdt. *“Wie is dat, weet je haar naam?”* Nu kijkt hij haar aan, *“Teddie?”* Verder geen emotie. Wonderlijk! Schaamte?!

De officials beginnen met Opa te kletsen, het miezert nog steeds en enigszins nat duiken we een schuurtje in. Martha en Teddie zijn het huisje ingedoken. Opa wordt ondervraagd: hoe is alles verlopen, waar is mama en ‘baba’?

Dan plots horen we gehuil in het huisje, Amina zegt: *“Oma is aangekomen, ga kijken”*. Ik spoed mij ernaar toe en in de schemering zie ik een in kleurrijke kleden gehulde vrouw huilen met haar handen over haar gezicht. *“God heeft mijn gebeden verhoord, Teddie leeft, God is goed.”* En nog meer van dat.

De buurvrouw komt binnen, ook zij wordt emotioneel. Teddie staat er ietwat beduusd bij. Andere kinderen komen binnen, even later ook de zus van Teddie, daar eindelijk ietwat emotie van blijdschap, ze omhelzen elkaar kort. Ondertussen kalmeert Oma enigszins en zijn Kawawa en Amina binnen gekomen.

OPA

BINNENKAMER, LINKS OMA

BUURVROUW

Nu is het Oma’s beurt om eens stevig aan de tand gevoeld te worden. *“Hoe komt Teddie in Dodoma? Waar zijn mama en papa?”* Snikkend vertelt ze dat mama niet voor Teddie kon zorgen, dat ze 7 kinderen heeft en dat mama Teddie heeft weggestuurd. Een van de officials fluistert wat in Amina’s oor. De verhalen van Opa en Oma komen niet overeen. De ondervraging wordt intensiever, het lijkt erop dat de verhalen overeen gaan komen. Ik fluister naar Amina: *“ik vertrouw de blik-ontwijking niet van Opa toen hij Teddie zag, kan je vragen of Teddie echt helemaal op haar gemak zou zijn in een ruimte alleen met Opa?”*

Dan plots komt Mama binnen, bij het zien van Teddie begint ze te huilen, Teddie staat op en omhelst haar. Even later begint ze te vertellen....

"Ik had het moeilijk om voor Teddie te zorgen, mijn man is bij mij weggegaan. Ik heb nog andere kinderen. Ik heb Oma gevraagd of Teddie een tijdje bij haar kon wonen. Toen plots was Teddie verdwenen en ben ik erachter gekomen dat Oma Teddie heeft verkocht aan iemand in Dodoma om in de huishouding te werken. Ik heb de politie erbij bijgehaald maar tot op heden heeft dat niets geholpen. Oma heeft gezegd dat ze liever het gevang in gaat dan dat ze verteld waar Teddie precies is. Ik ben achter het telefoonnummer gekomen van die vrouw in Dodoma en heb haar gebeld. Ze zei dat Teddie niet meer bij haar was en dat ze niet meer moest bellen. En nu zie ik Teddie.." en ze begint weer te huilen.

Een van de officials begint weer met de ondervraging met Oma: *"beseft u wel wat u gedaan hebt, mensenhandel, dit is strafbaar. Klopt het verhaal van Mama?"*

Teddie blijkt te zijn verkocht door Oma voor Tsh.50.000,=, ongeveer 40 euro. Later heeft ze nog eens Tsh. 400.000,= (ca. 180 euro) ontvangen van de vrouw in Dodoma om haar mond te houden tegen de politie. Op momenten dat zij niet thuis was hebben haar eigen kinderen Teddie geslagen, daar komen de littekens op haar lichaam vandaan.

MAMA VAN TEDDIE

We zijn met stomheid geslagen.

Het is tegen vijven, het moment nadert dat we terug moeten gaan rijden. Teddie word gevraagd of ze hier wil blijven, ze geeft een nauwelijks zichtbaar knikje. De 'social worker' van Kaliua geeft aan dat Teddie eigenlijk wel hier moet blijven. Haar ouders zijn geen Tanzanianen en Teddie is immers ook geen wees. Wat een 'shit' situatie, zo'n abrupte transitie hadden we niet voor ogen.

19 Dec. 2020

Na een overnachting in Tabora arriveren we rond 13:30 in Dodoma. We zijn moe en zat. Van de situatie en het vele reizen. We zetten Amina thuis af, ook zij zichtbaar 'op'. Rond 14:30 in Ntyuka waar we afscheid nemen van elkaar. Met een 'Safari Lager' naast mij begin ik in de middag aan 't verslag.

De daarop volgende dagen heeft Amina regelmatig contact met Teddie en haar moeder. Beiden zouden graag willen dat Teddie weer bij ALJECO komt te wonen. Helaas is dit geen optie, althans niet voor nu. Ofschoon het eerste contact tussen Teddie en Amina emotioneel was, lijkt het erop dat Teddie zich ietwat weet aan te passen en haar situatie, voor nu, accepteert.

4 Jan. 2021

We zijn een goede drie weken verder. De afgelopen periode heb regelmatig 'whats-app' contact gehad met Amina over hoe het met Teddie gaat. Ofschoon ze graag terug wil naar ALJECO lukt het haar aan te passen aan de huidige situatie. In de app op 4 januari antwoord Amina op mijn vraag hoe het gaat met het volgende:

"Hi Jeroen, I talked to Teddie and her mom, they are doing good."

Zowel ALJECO als de 'social worker' van het district daar ter plekke, blijven we nauw contact houden met de situatie. Ik ben dankbaar Teddie in ons ALJECO-midden te hebben gehad en blij dat we haar hebben kunnen herenigen met haar moeder.

Situaties van vluchtelingen, vooral in die contreien, wat een trieste verhalen hangen er vaak aan vast. Teddie is een van velen, daar wordt ik wel een beetje stil van.